

NĚVRAT K VĚŠTRNĚ ĎECE - 7.

PondĚlĚ, 23 srpen 2010

Začest mil je tu RA Waltman. Blesky se teš domitě u^{3/4} stěídají po obou stranách silnice. RA je urěitě nová c poslední, co jsem tudy prchal. Tady někde mě tehdy pěmedjí^{3/4}dě l druhé z celkově těmí malých trucků. Drěel jsem se nehty snad dvě těmi minuty, ne^{3/4} mi svým několika litrovým motorem dal definitivně sbohem.

Ta jeho rychlost mně jen potvrdila, ěe taky spěchá, aby u^{3/4} byl doma - schované pěmed touhle sibérií. Pěmi prě jsem z káry tenkrát bleskově odhad, ěe tady se nikde pěmed tím strašným větrem neschovám a tak ujě^{3/4}dě l dál. Waltman, jako obvykle v tomhle státě, mě zas pěmivítala cedulí - "no overnight parking". TADY by chtě l ale dobrovolně pěmespat leda tak blázen... Pěmesvďěuju sám sebe, ěe bouěce se dá ješ;ě ujet a tak po chvíli vyjě^{3/4}dím. Jsem v Shoshoni, zase civilizace. Dá se tu vzít motel u indiánů, kdyby bylo těeba. Tady jsem to tenkrát, kousek za městem, otočil, kdy^{3/4} jsem míěil po US 20 na sever, do Thermopolis. Neudřel sem káru na silnici. Vítr si s ní házel pěm celou řěku highway sem tam, jako s kusem hadru. Bá l jsem se, ěe skoněím v pangejtu minimálně pěmvráceně nebo v první káěme, která proti mně pojedě. Kdy^{3/4} se k tomu pěmídalo ješ;ě i pár blesků pěmede mnou, pochopil ěe tady se ješ;ě neporěí větru deš;ěti ...

Za chvílku u^{3/4} vjě^{3/4}dím do soutěsky kaěonu Větrné ěěky. Franky nelhal. Vjezd do soutěsky kaěonu je impozantní. běhu ěěky jsou vytesané ve skále přěchody pro silnici, po druhé straně zas pro vlak. Budí to mohutnej dojem, oěekává věcí pěmíš;ě. Dál u^{3/4} se osm, moěná ěe deset mil dlouhý kaěon pozvolna rozěš;ě, takě tunelě pro vlak ani silnici netěeba. Pěmed větrem a hnusným poěasím by se tu schovat urěitě dalo. Směrem k ěě hned u silnice roztroš;ěný po několika mílech za sebou i dvě těmi malé odpoěívadla. Pěmespat by tu š;ě. Kdyžď, ěe se š;ěpatným poěasím to tu dnes nebude tak horký, na konci kaěonu to otěím, abych si tu krásu uěil znověš;ě;ě jednou. Navíc, je to dokonalý úkryt pěmed nebezpečným poěasím a to je v týchle holý otevěený krajíně věc k nezaplacení. Kdy^{3/4} u^{3/4} tu jsem, je těeba dřkladná prohlídka tak pěmíhodného místa. Mít pro budoucnost dalš;ě bod. Po kamenným mostu Ayrón u^{3/4} druhéj. Dobrá pě lka kaěonu podle cedulí leěí ovš;ěm v rezervaci. Tam by spal nerad. Na dně kaěonu si to valí peěejemi Wind River k severu. Sluš;ě spád tak akorát na adrenalin z raftování, kterej tu provozuje jedna indiánská rodina. A zaměstnávají tu i jednoho ěěcha jako přěvodce. Ale, tohle se dovídám a^{3/4} zpětně v ěěchách, pěmi tomhle psaní ... Posěaný stolky od ptáků na Rest Stopech nakonec definitivně rozhodnou, ěe jedu dál. I kdy^{3/4} se poěád ješ;ě oběas v okolí zableskne... Sjě^{3/4}dím teě poěád ní^{3/4} k těm tisícovým městeěku Thermopolis, který mě u^{3/4} z dálky vítá jakousi světelnou bránou, vytvoěenou mraky. Podle jsou tu lázně s nejvěš;ěmi horkými prameny minerální vody na svěě. Na kěi^{3/4}ovatce uprostěmed města odě na zkratku po hwy 120, dál od bouěky. Na týchle okresce někde uprostěmed má být RA, moěná se tam dá pěmespat. J u^{3/4} za městem a lázně poěád nikde. Nechce se mi se vracet a hledat je. Tak zas jindy... To, ěe jsou na severním konci města, na hwy US 20, zjistím a^{3/4} doma, z internetu. Stejně na koupání moc nejsem a urěitě tam bude vstupný. Pokraě holou kopcovitou pustinou. I ta RA uprostěmed niěeho, kdy^{3/4} k ní pěmijedu, je stejně pustá, jako kraj kolem ní. A jako u tady, taky je solární a taky se zákazem spaní. Kdyby tu nebyl poblí^{3/4} zaš;ě;ě za skálou karavan, zěejmě místního správce, u^{3/4} bych to tu pro dneš;ěk zapích. Jeně, s vystraš;ěným chlāpkem, co má v noci pod hlavou odjěš;ě;ě kvě s plným zásobníkem, tu nemám zapotěebí spát. Lidi se tu cizích prostě bojí. Zvlāš;ě na samotě. A tak doplním kalorie, kouknu do mapy a pokračěuju ješ;ě v cestě, ne^{3/4} bude tma. Do padesáti mil by se mě l objevit nějakěj les. V National Forest se urěitě chytnu... TOULAVEJ (pokraěování pěmíš;ě)